DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
5. marts 1998 *

I sag C-199/94 P og C-200/94 P REV.,

Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (Inpesca), Bermeo (Spanien), ved advokat Maria Iciar Angulo Fuertes, Biscaya, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

angående en begæring om ekstraordinær genoptagelse af de forenede sager C-199/94 P og C-200/94 P, Pevasa og Inpesca mod Kommissionen, i hvilke Domstolen afsagde kendelse den 26. oktober 1995 (Sml. I, s. 3709),

de andre parter i sagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Francisco Santaolalla Gadea og juridisk konsulent José Luis Iglesias Buhigues, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

og

Pesquería Vasco-Montañesa SA (PEVASA), Bermeo (Spanien), ved advokat Maria Iciar Angulo Fuertes, Biscaya, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernst Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

* Processprog: spansk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne G. F. Mancini (refererende dommer) og G. Hirsch,

generaladvokat: S. Alber
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Dom

1 Ved begæring indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. februar 1996 har Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (herefter »Inpesca«) i medfør af artikel 41 i EF-statutten for Domstolen begæret ekstraordinær genoptagelse af de forenede sager C-199/94 P og C-200/94 P, Inpesca og Pevasa mod Kommissionen, i hvilke Domstolen afsagde kendelse den 26. oktober 1995 (Sml. I, s. 3709, herefter »Domstolens kendelse«).

2 Ved nævnte kendelse forkastede Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 119 den appel, som Pevasa og Inpesca havde iværksat til prøvelse af Rettens kendelse af 28. april 1994 (forenede sager T-452/93 og T-453/93, Pevasa og Inpesca mod Kommissionen, Sml. II, s. 229, herefter »Rettens kendelse«), idet det fandtes åbenbart, at appellen skulle forkastes.

3 Med den nævnte appel nedlagde appellanterne for det første påstand om ophævelse af Rettens kendelse, for det andet om annullation af Kommissionens beslutninger af 18. december 1990 og 8. november 1991 (herefter »de omtvistede beslutninger«), hvorved Kommissionen afviste at yde Pevasa og Inpesca den fællesskabsstøtte, som de i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7) havde ansøgt om med henblik på bygningen af et tunfiskerfartøj med fryseanlæg, for det tredje om, at Kommissionen kendtes pligtig at træffe de foranstaltninger, der var nødvendige for at tildele den nævnte støtte, og for det fjerde om, at Kommissionen dømtes til at betale erstatning for det tab, appellanterne havde lidt som følge af dens adfærd.

4 Det fremgår navnlig af Domstolens kendelse, at Retten korrekt havde fastslået, at annullationssøgsmålene til prøvelse af de omtvistede beslutninger var blevet anlagt efter udløbet af den i traktatens artikel 173 fastsatte frist, at påstandene om, at de anfægtede beslutninger blev erklæret ugyldige, svarede til de annullationspåstande, som Retten havde afvist, at påstanden om, at det pålagdes Kommissionen at træffe nærmere angivne foranstaltninger, var uforenelig med Domstolens faste praksis, hvorefter Fællesskabets retsinstanser ikke inden for rammerne af den retlige kontrol, der bygger på traktatens artikel 173, har kompetence til at meddele påbud, at påstanden om erstatning, hvorved det tilsigtedes at få udbetalt de samme beløb som den fællesskabsstøtte, der var nægtet ydet, og som var støttet på de samme ulovlighedsanbringender, der var fremført til støtte for annullationspåstandene, var en omgåelse af den fastsatte fremgangsmåde, og endelig, at de øvrige påstande var betinget af, at Rettens kendelse blev ophævet, og at det derfor var ufornødent at tage stilling til dem.

5 Inpesca har nedlagt følgende påstande:

— Begæringen om ekstraordinær genoptagelse tages til følge.

— Domstolens kendelse ophæves, og det ved Retten anlagte annullationssøgsmål til prøvelse af de omtvistede beslutninger fremmes til realitetsbehandling.

— De omtvistede beslutninger annulleres.

— Kommissionen kendes pligtig at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at den ansøgte fællesskabsstøtte ydes, jf. EF-traktatens artikel 176.

— Den i henhold til EF-traktatens artikel 176, 178 og 215 nedlagte påstand om erstatning for det tab, Inpesca har lidt som følge af Kommissionens adfærd, fremmes til realitetsbehandling og tages til følge.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

6 I sine bemærkninger har Pevasa støttet Inpesca's påstande.

7 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Begæringen om ekstraordinær genoptagelse tages ikke til følge.

— Inpesca tilpligtes at betale sagens omkostninger.

8 Inpesca har påberåbt sig tre faktiske omstændigheder, som ifølge selskabet er nye og af afgørende betydning, og som begrunder, at de sager, i hvilke Domstolen afsagde kendelse, genoptages: for det første en skrivelse fra Domstolens Justits-

kontor af 27. november 1995, for det andet Revisionsrettens årsberetning for regnskabsåret 1994 (EFT 1995 C 303, s. 1), og for det tredje, at det tunfiskerfartøj med fryseanlæg, som selskabets ansøgning om støtte vedrørte, er blevet bygget og sat i drift, hvilket bekræftes af en erklæring af 8. februar 1996 fra Anabac.

9 For så vidt angår den første af de nævnte faktiske omstændigheder har Inpesca anført, at selskabet efter forkyndelsen af Domstolens kendelse anmodede Domstolens justitssekretær om at få tilsendt hele den refererende dommers rapport samt generaladvokatens stillingtagen »for at få kendskab til baggrunden for kendelsen, idet dennes præmis 16-29 er helt utilstrækkelige«. Ved skrivelse af 27. november 1995 svarede Domstolens justitssekretær ifølge Inpesca, at i henhold til instruksen af 23. februar 1989 for Domstolens justitssekretær kan parterne ikke få adgang til den refererende dommers rapport, samt at generaladvokaten høres, men ikke fremsætter skriftlige bemærkninger.

10 Inpesca har i denne forbindelse understreget, at i henhold til procesreglementets artikel 119 er den refererende dommers rapport afgørende med henblik på at indlede den særlige procedure, som i henhold til bestemmelsen skal følges, for at en sag kan afvises. I øvrigt bestemmes det i artikel 18, stk. 4, i EF-statutten for Domstolen, at den mundtlige forhandling omfatter oplæsningen af den rapport, der forelægges af den refererende dommer. Såfremt denne rapport holdes skjult for parterne, kan det rejse tvivl om, hvorvidt et dokument, der er væsentligt med henblik på den afgørelse, der skal træffes, er blevet udarbejdet. En nøjagtig og omhyggelig overholdelse af procesreglementets artikel 119 tilsiger også, at generaladvokaten skal høres. Dette må ske i henhold til EF-traktatens artikel 164, 166 og 168, hvori det bestemmes, at generaladvokaten offentligt skal fremsætte begrundede forslag til afgørelse i de sager, der forelægges Domstolen, hvilket er en nødvendig garanti for, at gældende ret overholdes ved fortolkningen og anvendelsen af traktaten.

11 For så vidt angår den anden af de faktiske omstændigheder, som Inpesca har påberåbt sig til støtte for begæringen om genoptagelse, har selskabet anført, at det fremgår af Revisionsrettens årsberetning for regnskabsåret 1994, at »i talrige revisionsberetninger har Retten givet eksempler på ødslen med og uforsvarlig forvalt-

ning af EF-midler, og de er tilstrækkelige beviser for, [at der må gøres en fælles indsats] for at få ændret den lidt for slappe holdning 'de budgetterede midler *skal* forbruges', så der lægges vægt på 'at få valuta for pengene'«. Disse bemærkninger fra Revisionsrettens side svarer til, hvad Inpesca havde anført i den oprindelige stævning. Domstolen forkastede appellen uden på nogen måde at omtale den nævnte mangelfulde forvaltning fra Kommissionens side.

12 Inpesca har for det tredje anført, at selskabet har opfyldt de forpligtelser, der er fastsat i forordning nr. 4028/86 uden imidlertid at have modtaget den ansøgte støtte. På Balenciaga de Zumaya-skibsværftet (Spanien) er der således blevet bygget et tunfiskerfartøj med fryseanlæg, »Txori-berri«, som siden den 12. marts 1992 har drevet fiskeri i farvandene omkring Seychellerne, Madagaskar og Comorerne, således som det bekræftes ved erklæringen af 8. februar 1996 fra Anabac.

13 Ifølge Kommissionen opfylder ingen af de omstændigheder, Inpesca har fremført, de betingelser, der er nødvendige for at begrunde, at sagen genoptages. Kommissionen har navnlig gjort gældende, at den omstændighed, at parterne ikke har haft adgang til den refererende dommers rapport, og at generaladvokaten ikke skriftligt har fremsat forslag til afgørelse, var Domstolen bekendt på det tidspunkt, hvor den afsagde kendelse, og at kendelsens indhold således ikke har kunnet påvirkes heraf. Heller ikke offentliggørelsen af Revisionsrettens årsberetning, hvilket er sket efter afsigelsen af kendelsen, har kunnet have afgørende betydning for sagens afgørelse. Tilsvarende er det forhold, at fartøjet er blevet bygget og sat i drift, en omstændighed, som var Inpesca bekendt, inden kendelsen blev afsagt, og den kan derfor ikke have haft betydning for kendelsens indhold.

14 Procesreglementets artikel 100, stk. 1, bestemmer, at uden at tage stilling til sagens realitet afgør Domstolen i et lukket møde, efter at have hørt generaladvokaten, ved dom, om begæringen om ekstraordinær genoptagelse skal tages til følge.

15 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til artikel 41, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen kan en pådømt sag kun begæres genoptaget af Domstolen, hvis der fremkommer en faktisk omstændighed af afgørende betydning, der inden dommens afsigelse var ukendt for Domstolen og for den part, der begærer sagen genoptaget.

16 Det fremgår ikke udtrykkeligt af statuttens ordlyd, at en sag, som er afgjort ved en kendelse, kan begæres genoptaget. I den foreliggende sag vedrører begæringen om genoptagelse imidlertid en kendelse, hvori Domstolen fastslog, at det var åbenbart, at appellen skulle forkastes, jf. procesreglementets artikel 119. Retsvirkningerne heraf er således de samme, som hvis appellen var blevet forkastet ved dom. Det må følgelig antages, at såfremt der fremkommer en ny faktisk omstændighed af afgørende betydning, kan der fremsættes begæring om ekstraordinær genoptagelse af en sag, der er afgjort ved en sådan kendelse (jf. dom af 7.3.1995, sag C-130/91 REV., ISAE/VP og Interdata mod Kommissionen, Sml. I, s. 407, og af 16.1.1996, sag C-130/91 REV. II, ISAE/VP og Interdata mod Kommissionen, Sml. I, s. 65).

17 Som Domstolen har fastslået i en række afgørelser, er genoptagelse ikke en appelmulighed, men et ekstraordinært retsmiddel, som giver mulighed for at anfægte en endelig doms retskraft på grund af de konstateringer af faktiske omstændigheder, som den dømmende myndighed har baseret sig på. Genoptagelse forudsætter, at der er fremkommet omstændigheder af faktisk art, som er tidligere end dommens afsigelse, og som indtil da var ukendte for den ret, som har afsagt dommen, samt for den part, der begærer genoptagelse, og som, såfremt retten kunne have taget dem i betragtning, ville have kunnet føre til en anden afgørelse af tvisten end den trufne (jf. bl.a. dom af 16.1.1996, ISAE/VP og Interdata mod Kommissionen, a.st., præmis 6).

18 Endvidere bemærkes, at i den foreliggende sag vedrører de omstændigheder, der er omtalt i skrivelsen af 27. november 1995 fra Domstolens Justitskontor, og som Inpesca har påberåbt sig til støtte for begæringen om genoptagelse, de processuelle regler, der finder anvendelse, når Domstolen træffer afgørelse ved kendelse, navnlig vedrørende omstændigheder, som Domstolen fuldt ud har kendskab til, nemlig at

generaladvokaten ikke skriftligt og offentligt fremsætter forslag til afgørelse, og at parterne ikke har adgang til den refererende dommers rapport. Sådanne forhold er derfor ikke nye omstændigheder, som kan begrunde, at sagen genoptages.

19 For så vidt angår Revisionsrettens årsberetning bemærkes, at den højst vedrører realiteten i de sager, Pevasa og Inpesca anlagde ved Retten, mens der i Domstolens kendelse kun tages stilling til spørgsmål i forbindelse med formaliteten i de sager, der blev anlagt ved Retten, og i den appel, der blev iværksat til prøvelse af den kendelse, hvorved Retten afviste sagerne. Det er således åbenbart, at årsberetningen ikke kan have afgørende betydning for, hvorledes tvisten er blevet afgjort.

20 Ligeledes bemærkes, at erklæringen om, at det fartøj, for hvilket der var ansøgt om fællesskabsstøtte, var blevet bygget og sat i drift, er irrelevant i relation til kendelsen i de sager, der begæres genoptaget. Da den nævnte omstændighed tilmed var kendt af Inpesca, længe inden Domstolen afsagde sin kendelse, er der ikke tale om en ny faktisk omstændighed.

21 Følgelig kan den af Inpesca indgivne begæring om genoptagelse af den sag, hvori Domstolen afsagde kendelse, ikke tages til følge, jf. procesreglementets artikel 100, stk. 1.

Sagens omkostninger

22 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den part, der taber sagen, at betale sagens omkostninger. Da Inpesca har tabt sagen, bør det betale sagens omkostninger. For så vidt angår Pevasa bærer det sine egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 69, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) Begæringen om ekstraordinær genoptagelse tages ikke til følge.

2) Inpesca betaler sagens omkostninger.

3) Pevasa bærer sine egne omkostninger.

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. marts 1998.

R. Grass — Justitssekretær

R. Schintgen — Formand for Anden Afdeling